

Agreabil, dar neconcludent

Spectacolele de absolvență de la Casandra (și le cunosc doar de vreo 35 de ani) au avut întotdeauna un farmec aparte – și un public aparte, gata să le susțină aproape necondiționat. Treptat, locul montărilor *difficile*, care pomeau de la necesitatea (și responsabilitatea) de a recomanda actori (distribuindu-i în roluri care puteau măcar sugera posibilitățile acestora) a fost luat de montări facile, “haioase” sau “bășcălioase”, absolvenții convingându-ne că au învățat mai curând *să parodieze* decât să joace “pe bune” textele puse în scenă. Desigur, n-au dispărut nici montările serioase, dar ponderea lor s-a restrâns, nemaifiind parcă de “bonton” să iei și să te iei în serios, într-o lume a scepticismului și deriziunii, care nu prea mai avea și nici nu mai are în ce să creadă. Nimeni n-a stat să se întrebe însă cât de “originale” erau în fond spectacolele parodice, să zicem de la Alecsandri la Oscar Wilde, sau cât de ieftină, “bășcălia” cultivată sistematic, și încă în regim universitar, sub pavăza “reconsiderării scenice” a începuturilor dramaturgiei autohtone (dar nu numai).

N-am scris despre toate astea mai demult pentru că, între altele, mă jurasem să nu mai scriu despre un spectacol de absolvență, mai ales dacă purta semnătura unui tânăr regizor absolvent. Mi-a fost dat, pe de o parte, să întâlnesc regizori care și-au luat licența cu astfel de spectacole, contestându-le apoi ca nereprezentative, din cauza imixtiunii masive a profesorilor, iar, pe de altă parte, să scriu despre spectacolul mai mult decât promițător al unui regizor care după aceea n-a mai făcut nimic, spectacolul cu pricina revendicându-și-l însă, în particu-

Harap Alb (clasa Mircea Albulescu)

lar, nu unul, ci doi profesori. N-am să dau nume, zicând că lucrurile astea s-au petrecut demult și sunt probabil total străine practicilor actuale ale I.A.T.C.-ului, căci doar și-a schimbat denumirea în U.A.T.C. Nici despre **Harap Alb** nu e tocmai ușor de scris, din punctul de vedere al stabilirii paternității spectacolului, chiar dacă unii confrăți s-au grăbit mai curând să-l recenzeze favorabil decât să-l comenteze critic. Reprezentația nu e semnată regizoral de nimeni, din foaia de distribuție aflând noi că e vorba de un “studiu experimental după basmul lui Ion Creangă conceput de Dinu Manolache”. Nu ni se spune însă explicit că e vorba de un studiu conceput pe vremea când studenții săi se aflau în anul II, nu în anul IV, ultimele două rânduri ale foii menționând doar “Studiu de Arta actorului coordonat de prof. univ. Mircea Albulescu”. Merituriu pentru cine l-a conceput ca *studiu*, mai ales pentru anul II, exercițiul în chestiune nu mai e chiar atât de merituriu pentru cine l-a *coordonat*, tot ca *studiu*, cum se zice, dar

pentru anul IV, “studiul” devenind astfel un spectacol de absolvență în toată regula, pentru care se plătesc bilete la casă. Nu e lipsit de interes, chiar dacă trama se întrerupe brusc, micii spectatori care au apucat să cunoască basmul lui Creangă putând eventual să-l accepte și așa, ca pe un fragment ca atâtea altele, basmul oprindu-se de multe ori acolo unde bunicul a adormit înaintea lor. Cei care-s destul de mari și încă și-l mai amintesc, vor zice poate că până aici a conceput “studiul” cine l-a conceput sau că așa l-a dorit cine l-a coordonat. Și într-un caz, și într-altul, finalul e fără motiv expedit. Dar nu asta e singura problemă.

Problema e că spectacolul nu recomandă pe nimeni, din toată vânzoleala șugubeață descifrându-se destule deficiențe de dicțiune și comportament scenic, fără să ni se impună însă, în mod deosebit, calitățile vreunui actor. Cine știe, ca *studiu la clasă*, poate că asta s-a și dorit! Urcată pe scenă, ca *spectacol*, oferta actoricească e agreabilă, dar neconcludentă.

Victor Parhon